ECLI:LV:RAT:2018:0421.C33687416.1.S
Lieta Nr.C33687416
Lietvedības Nr.CA-0313/1, 2018.g.

S P R I E D U M S
LATVIJAS REPUBLIKAS VĀRDĀ
Rīgā 2018.gada 21.aprīlī

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija
šādā sastāvā: tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese Madara Ābele,
tiesnese Ilze Celmiņa,
tiesnese Agnese Veita,
ar tiesas sēdes sekretāri Daci Indāni,
piedaloties /pers. B/ pilnvarotam pārstāvim zvērinātam advokātam Laurim Lejam, /pers. C/ pilnvarotam pārstāvim zvērinātam advokātam Egīlam Radziņam,
izskatīja atklātā apelācijas instances tiesas sēdē civillietu /pers. B/ prasībā pret /pers. C/ par morālā kaitējuma atlīdzības piedziņu sakarā ar /pers. C/ apelācijas sūdzību un /pers. B/ pretapelācijas sūdzību par Rīgas rajona tiesas Jūrmalas tiesu nama 2017.gada 7.jūnija spriedumu.

Aprakstošā daļa

2016.gada 10.decembrī /pers. B/ iesniedzis Rīgas rajona tiesas Jūrmalas tiesu namā prasību un vēlāk prasības precizējumus pret /pers. C/, kurā, pamatojoties uz Fizisko personu datu aizsardzības likuma 10.panta pirmās daļas 2.punktu, likuma „Par presi un citiem masu informācijas līdzekļiem" 7.panta ceturto daļu un 25.panta 5.punktu, Civillikuma 1635., 1641., 1649.pantu, lūdzis piedzīt no /pers. C/ par labu /pers. B/ atlīdzību par morālo kaitējumu 7500 *euro* apmērā, kā arī tiesāšanās izdevumus.

Prasībā /pers. B/norādījis, ka /datums/elektroniskā plašsaziņas līdzekļa valsts sabiedrības ar ierobežotu atbildību „Latvijas Televīzija" (turpmāk arī VSIA "Latvijas Televīzija" vai Televīzija) televīzijas programmā „LTV1" apmēram laikā no pulksten 20.50 līdz pulksten 21.25 pārraidīts raidījums „De facto", kurā ietverts sižets par prasītāja pratināšanu Korupcijas novēršanas un apkarošanas birojā (turpmāk arī KNAB).

Sižeta laikā (sižeta 00:49 – 00:56) tika rādīta prasītāja dzīvesvieta – māja /adrese/. Sižetā vairākas sekundes (sižeta 0:58 – 1:03) fonā labi saskatāma plāksne ar prasītāja mājas adreses numuru „68". Tādējādi sižeta skatītājiem un interneta portāla lsm.lv auditorijai tiek izpausta prasītāja dzīvesvietas adrese.

Prasītājs nav devis piekrišanu savas dzīvesvietas adreses publiskošanai. Atbildētāja Fizisko personu datu aizsardzības likuma izpratnē ir pārzinis – persona, kura nosaka personas datu apstrādes mērķus un līdzekļus. No minētā likuma un likuma „Par presi un citiem masu informācijas līdzekļiem" izriet, ka atbildētājai bija pienākums neizpaust prasītāja personas datus vairāk, nekā tas sižeta kontekstā bija nepieciešams.

Vērtējot sižeta saturu, prasītājam nav saprotams, kāda objektīvi ir bijusi nepieciešamība atklāt sabiedrībai prasītāja dzīvesvietas adresi. Tāpat prasītāja dzīvesvieta ilgstoši tika filmēta 2016.gada 12.maijā, gandrīz nedēļu pēc policijas ierašanās prasītāja dzīvesvietā 2016.gada 6.maijā. Tādējādi, apstrādājot personas datus masu informācijas līdzekļos žurnālistikas vajadzībām, atbildētājai bija pienākums ievērot personas tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību.

Prasītāja dzīvesvietas adreses atklāšana rada prasītāja un tā ģimenes locekļu apdraudējumu, risku ciest no noziedzīga nodarījuma pret īpašumu un privātās dzīves aizsardzību pret citu personu iejaukšanos. Minētie apstākļi rada prasītājam morālu kaitējumu – psiholoģiskus pārdzīvojumus, kas rodas no apziņas, ka sižets negatīvi ir ietekmējis prasītāja un viņa ģimenes personīgo un dzīvesvietas drošību, kā arī būtiski mazinājusies turpmākā prasītāja privātās dzīves aizsardzība.

Atbildētāja paskaidrojumus par prasības pieteikumā norādītajiem apstākļiem nav iesniegusi.

Ar Rīgas rajona tiesas Jūrmalas tiesu nama 2017.gada 7.jūnija spriedumu prasība apmierināta daļēji, piedzenot no atbildētājas par labu prasītājam morālā kaitējuma atlīdzību 3500 *euro*, tiesas izdevumus 376,46 *euro*, kopā piedzenot 3876,46 *euro*.

Pirmās instances tiesa noradījusi, ka, izskatot prasību par morālo kaitējumu Civillikuma 1635.panta izpratnē, ir nepieciešams konstatēt, pirmkārt, neatļautu darbību, otrkārt, ar šo neatļauto darbību aizskartu cietušās personas nemantisko tiesību (piemēram, kādu no cilvēka pamattiesībām) vai nemantisko labumu (piemēram, veselību, reputāciju).

Pirmās instances tiesa atsaukusies uz *Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2014.gada 30.aprīļa spriedumu lietā Nr. SKC-0040/14*, norādot, ka atbildētājai, kā žurnālistei, tiek garantēta preses vārda brīvība (Satversmes 100.pants un Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 10.pants), taču šī brīvības īstenošana ir saistīta ar pienākumiem un atbildību. Tā var tikt pakļauta tādām formalitātēm, nosacījumiem, ierobežojumiem vai sodiem, kas paredzēti likumā un nepieciešami demokrātiskā sabiedrībā, lai aizsargātu valsts drošības, teritoriālās vienotības vai sabiedriskās drošības intereses, nepieļautu nekārtības vai noziegumus, aizsargātu veselību vai morāli, aizsargātu citu cilvēku cieņu vai tiesības, nepieļautu konfidenciālas informācijas izpaušanu vai, lai saglabātu tiesas autoritāti un objektivitāti.

Pirmās instances tiesa norādījusi, ka no atbildētājas profesionālās darbības kritērijus reglamentējošajiem normatīvajiem aktiem izriet viņas pienākums ievērot tiesības uz personas datu aizsardzību. Savukārt, tiešs aizliegums iejaukties personu personiskajā dzīvē noteikts likuma „Par presi un citiem masu informācijas līdzekļiem" 7.panta ceturtajā daļā. Fakts, ka žurnālistiem un masu medijiem ir saistošas personas datu aizsardzības prasības, norādīts arī lietas materiālos esošajā Datu valsts inspekcijas 2016.gada 28.septembra lēmumā Nr. DVI/N-2-1/2242.

No lietas materiālos iesniegtā video sižeta „/nosaukums/"", kas demonstrēts raidījumā "De facto", un tajā paustā atbildētājas teksta satura pirmās instances tiesas ieskatā var identificēt prasītāja dzīvesvietas adresi – /adrese/, un kā izriet no prasības pieteikuma, tā ir arī prasītāja un viņa ģimenes

locekļu faktiskās dzīvesvietas adrese.

Tiesa no prasības pieteikuma konstatējusi, ka minētais video sižets uz prasības pieteikuma precizējumu sastādīšanas brīdi – 2017.gada 20.aprīli, joprojām ir publiski pieejams VSIA „Latvijas Televīzija" un VSIA „Latvijas Radio" kopīgi administrētajā interneta portālā lsm.lv.

Tāpat pirmās instances tiesa nodibinājusi, ka interneta portāla lsm.lv apmeklētāju skaits 2016.gada maijā bija 256 708 tūkstoši personu, kas Latvijas mērogam atzīstama par plašu sabiedrības daļu.

Valsts sabiedrības ar ierobežotu atbildību „Latvijas Televīzija" televīzijas programmā „LTV1" raidījumā „De facto" /datums/demonstrētajā sižetā /nosaukums/ prasītājs bija aicināts liecību sniegšanai Korupcijas un novērošanas apkarošanas biroja ierosinātā krimināllietā, kas nav savstarpējā sakarībā ar prasītāja dzīvesvietas adreses identificēšanas faktu. Tādējādi pirmās instances tiesas ieskatā atbildētāja pārkāpa pieļaujamās vārda brīvības robežas un neattaisnojami iejaucās prasītāja personiskajā dzīvē, kas konkrētajā gadījumā atzīstama par nesamērīgu un neattaisnojamu.

Tiesa norādījusi, ka morālā kaitējuma atlīdzības apmēram jābūt tādam, lai veiktu prevencijas funkciju, proti, lai piespriestā summa atturētu atbildētāju un citas personas no līdzīga aizskāruma nodarīšanas nākotnē. Kā atzīts judikatūrā, jāvērtē ziņu izplatīšanas publiskums un plašums, aizskāruma smagums attiecībā pret personu un sekas, ko radījusi šādu ziņu izplatīšana.

Ievērojot minēto, pirmās instances tiesa atzinusi, ka no atbildētājas prasītāja labā piedzenama atlīdzība par nodarīto morālo kaitējumu 3500 *euro* apmērā, kas ir saprātīga un taisnīga atlīdzība konkrētajā lietā, kas pildīs samierināšanas funkciju un nodrošinās personai gandarījumu par nepamato tiesību aizskārumu, proti, pildīs kā atlīdzības, tā prevencijas funkciju, un ir taisnīga, samērojot indivīda un sabiedrības intereses.

Apelācijas sūdzību par pirmās instances tiesas spriedumu iesniegusi /pers. C/, pārsūdzot to prasības apmierinātajā daļā.

Apelācijas sūdzībā norādīts, ka, izvērtējot prasījumu par morālā kaitējuma atlīdzības piedziņas pamatotību, tiesai spriedumā bija jāatspoguļo, kāpēc tiesas ieskatā prasītāja tiesības uz privātās dzīves aizsardzību pelna lielāku aizsardzību, nekā žurnālistes tiesības uz vārda brīvību, it īpaši ņemot vērā, ka atbildētāja ir žurnāliste un Eiropas Cilvēktiesību tiesas praksē ir noteikts, ka žurnālisti pilda nozīmīgu "sargsuņa" lomu demokrātiskajā sabiedrībā.

Tiesai bija jāizvērtē, vai prasītājs ir uzskatāms par "publisku" personu un tādejādi viņam ir jābūt ar lielāku tolerances pakāpi attiecībā uz viņa rīcības ciešu uzraudzību no žurnālistes puses.

Kā liecina masu informācijas līdzekļos pieejamā informācija, prasītājs ir Latvijā politiski ietekmīga persona, jo finansiāli atbalstījis ar Latvijas politisko partiju politiķiem saistītos projektus, kā arī prasītājam un viņa ģimenes locekļiem pilnībā vai daļēji piederējuši uzņēmumi vairāku gadu garumā ir sekmīgi piedalījušies valsts un pašvaldību finansētos būvprojektos. Iepriekš norādītās ziņas tika ietvertas sižetā un prasītājs tās nav apstrīdējis kā nepatiesas.

Ievērojot to, ka prasītājs uzskatāms par "publisku" personu, pašsaprotama ir sabiedrības interese saņemt informāciju par prasītāja darbībām, it īpaši, ja tās ir saistītas ar iespējamu kriminālprocesu, kas uzsākts arī pret prasītāju.

Sižeta autores mērķis nav bijis sabiedrībai darīt zināmu prasītāja dzīvesvietas adresi, bet iegūt pēc iespējas vispusīgāku informāciju par sabiedrībai interesējošiem jautājumiem. Pēc nesekmīgiem centieniem noskaidrot prasītāja viedokli, satiekoties publiskās vietās, atbildētāja centās viņu satikt viņa dzīves vietā. Faktiski, filmējot publisku ielu, ticis nofilmēta un pēc tam sižetā fonā parādīta prasītāja dzīves vietas adrese nav pietiekams pamats, lai atzītu, ka prasītāja tiesības uz privātās dzīves aizsardzību "pelna" lielāku aizsardzību, nekā atbildētājas tiesības uz vārda brīvību un sabiedrības tiesībām saņemt informāciju.

Lai atzītu, ka pastāv pamats morālā kaitējuma atlīdzības piedziņai civillietā, tiesai jākonstatē trīs priekšnosacījumi, proti, neatļauta darbība, morālā kaitējuma esamība un cēloņsakarība starp neatļauto darbību un morālā kaitējuma esamību. Lemjot par morālā kaitējuma atlīdzības piedziņu, tiesai bija jāiesniedz vērtējums, vai attiecīgā rīcība prasītājam ir radījusi kaitīgas sekas.

Prasītājs nav pierādījis, ka sižeta pārraidīšanas un publicēšanas rezultātā viņam radītas neērtības, kas kvalificējamas kā morāls kaitējums. Ņemot vērā lietas faktiskos apstākļus nav pamata uzskatīt, ka konkrētajā lietā prasītājam nodarīts morāls kaitējums ir prezumējams, līdz tiesai bija jāsniedz vērtējums, vai sižeta pārraidīšana un publicēšana prasītājam ir radījusi tādas kaitīgas sekas, kas dod tiesības saņemt apmierinājumu – kompensāciju par morālo kaitējumu, kas nodarīts it kā prettiesisku personu datu izpaušanu. Tiesa ir konstatējusi, ka ir pārkāptas prasītājas tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību, taču nav konstatējusi prasītājam nodarīto ciešanu faktu.

Ievērojot tiesu prakses atziņas, jāņem vērā, ka arī personas dzīvesvietas adreses nofilmēšana un publicēšana bez personas atļaujas pati par sevi, nevērtējot konkrēto situāciju, nevar tikt uzskatīta par tiesību uz privāto dzīvi pārkāpumu. Tiesai bija jāvērtē gan kādos apstākļos un kādiem nolūkiem tika nofilmēta prasītāja dzīves vieta, vai prasītāja dzīves vietas adrese sižetā patiešām ir identificējama kā nofilmētais materiāls ticis izmantots.

Prasītāja dzīves vietas adrese netika filmēta ar mērķi dzīves vietas adresi darīt zināmu plašai sabiedrībai, taču tā bija daļa no sižeta, kura ietvaros atbildētāja centās noskaidrot prasītāja viedokli par viņa pratināšanu Korupcijas novēršanas un apkarošanas birojā. Uz plāksnes ar dzīves vietas numuru sižetā nav redzams ielas nosaukums, turklāt nav pamata apgalvot, ka plāksne ar dzīves vietas numuru ir labi redzama, vai nofilmēta nolūkā to darīt zināmu plašai sabiedrības daļai. Sižetā prasītāja dzīves vieta un plāksne ar numuru ir fons, nevis uz to ir likts uzsvars.

Prasītāja dzīves vieta ir pieejama Jūrmalas pilsētas oficiālajā mājas lapā, sadaļā pie Jūrmalas pilsētas būvvaldes pieņemtajiem lēmumiem par objekta nodošanu ekspluatācijā 2009.gadā.

Tiesa nav vērtējusi atbildētājas atbildības robežas, kā arī nav ņēmusi vērā, ka sižetā tika pārraidīts VSIA "Latvijas Televīzija" un VISIA "Latvijas Radio" kopīgi administrētajā portālā.

Tiesa spriedumā nav norādījusi, kuras atbildētājas veiktās darbības ir uzskatāmas par neatļautām, jeb kā izpaudusies atbildētājas prettiesiskā rīcība, kuras rezultātā prasītājam radies morālais kaitējums.

Televīzijas sižeta tapšana ir saistīta ar žurnālista ieceri, kas netiek īstenota vienpersoniski, bet kopā ar redakciju, sākot no idejas, informācijas iegūšanas metožu un jau iegūtās informācijas apspriešanu ar redakcijas darbiniekiem, līdz sižeta tehniskajai apstrādei kopā ar operatoru un televīzijas tehnisko personālu, veicot sižeta montāžu, teksta ierunāšanu. Televīzijas sižets nav vienpersonisks žurnālista autordarbs. Sižets tika pārraidīts VSIA "Latvijas Televīzija programmā "LTV1" radījumā un pēc tam publicēts VSIA "Latvijas Televīzija" un VISIA "Latvijas Radio" kopīgi administrētajā portālā www.lsm.lv.

Ņemot vērā minēto, nav pamata runāt par to, ka atbildētāja tieši veikusi prasītāja personas datu prettiesisku apstrādi, kā rezultātā tika izpausta prasītāja dzīves vietas adrese.

Atbildētājai nav saprotams iesniegtās prasības mērķis. VSIA "Latvijas Televīzija" un VISIA "Latvijas Radio" kopīgi administrētajā portālā ievietotais sižets ir pieejams un prasītājs nav veicis darbības kaitīgo seku novēršanai, kas liecina par to, ka prasītāja prasības mērķis ir vērsties pret atbildētāju personīga iemesla dēļ.

Prasītājs nav cēlis prasību pret VSIA "Latvijas Televīzija", lūdzot tiesu uzlikt par pienākumu izņemt sižetu. Prasītājs nav lūdzis izskatīt lietu slēgtā tiesas sēdē.

Atbildētāja norāda, ka tiesa nepamatoti nonākusi pie secinājuma, ka ir veikta prettiesiska datu apstrāde, taču atbildētāja to nav darījusi, jo nav strīda par to, ka sižets ticis pārraidīts VSIA "Latvijas Televīzija" programmā " LTV 1" radījumā, savukārt publicēts "VSIA "Latvijas Televīzija" un

VISIA "Latvijas Radio" kopīgi administrētajā portālā.

2017.gada 3.augustā /pers. B/ pilnvarotais pārstāvis zvērināts advokāts Lauris Leja iesniedzis pretapelācijas sūdzību un paskaidrojumus par pirmās instances tiesas spriedumu daļa ar kuru noraidīta /pers. B/ prasība par morālā kaitējuma atlīdzību 4000 *euro* apmērā.

Pretapelācijas sūdzībā norādīts, ka atbildētājas apelācijas sūdzība vērtējama kā nepamatota un noraidāma. Prasītājs nav ieņēmis ne nozīmīgu amatu, t.i. nav bijis ne valdības vadītājs, ne politiķis, ne tiesu varas pārstāvis, ne militārpersona, ne valsts ieņēmuma dienesta vadītājs. Tādejādi apelācijas sūdzībā nepamatoti apgalvots, ka prasītājs ir politiski ietekmīga persona.

Atbildētājas izteikumi, ka prasītājs finansiāli atbalstījis ar Latvijas politisko partiju politiķiem saistītus projektus, ir vispārināti un tos nepamato neviens pierādījums. Tāpat nekonkrēti un nepierādīti ir apgalvojumi, ka prasītāja vai viņa ģimenes locekļi pilnībā vai daļēji piederējuši uzņēmumi vairāku gadu garumā sekmīgi piedalījušies valsts un pašvaldību finansētajos būvprojektos.

/datums/Latvijas Televīzijas programmā "LTV1" aptuveni laikā no plkst. 20.50 līdz pīkst. 21.25 pārraidītajā raidījumā "De facto", kurā ietverts sižets par prasītāja pratināšanu Korupcijas novēršanas un apkarošanas birojā, sižeta 0:43 - 1:04 tiek rādīta tieši prasītāja māja, nevis pati iela. Sižeta 0:48 - 0:50 vārdos tiek paziņota pilsēta, iela, bet sižeta 0:57 - 1:03 skaidri vizuāli tiek rādīts adreses numurs. Intervija no apsarga tiek saņemta tikai sižeta 0:57 — 1:00. Savukārt sižeta 1:00 - 1:04 uzsvars tiek likts uz prasītāja dzīves vietu ar skaidri saskatāmu adreses numuru 68. Līdz ar to secināms, ka atbildētājas arguments par fonā redzamo adreses numuru ir vērtējams kā negodprātīgs atbildētājas mēģinājums izvairīties no atbildības.

Prasītājs nevar piekrist atbildētājas apgalvojumam, ka prasītājs nav pierādījis, ka sižeta pārraidīšanas un publicēšanas rezultātā viņam radītas neērtības ir kvalificējamas kā morāls kaitējums.

Pēdējos 10 gadus pirms sižeta pārraidīšanas prasītājs pieturējies pie principa, ka nekādas darījumu tikšanās netiek organizētas prasītāja dzīvesvietā. Pēc sižeta pārraidīšanas ik pa laikam pie prasītāja dzīvesvietā ierodas dažādas personas, izsakot dažāda rakstura lūgumus un piedāvājumus. Piemēram, personas, kas vēlas aizņemties naudu no prasītāja un kurām neizdodas prasītāju sazvanīt, ierodas prasītāja dzīvesvietā. Tādejādi prasītājam nākas atvēlēt laiku, lai šādām personām skaidrotu, cik muļķīgi ir iedomāties, ka prasītājam ir pilna garāža ar naudu, un lūgt netraucēt prasītāju tā dzīvesvietā. Minētais prasītājam izraisa diskomfortu un negatīvas emocijas.

Pēc prasītāja dzīvesvietas adreses publiskošanas nākas pastiprinātu uzmanību pievērst arī cilvēkiem un transporta līdzekļiem, kas atrodas prasītāja dzīvesvietas tuvumā, jo nav izslēgta iespēja, ka arī personas ar noziedzīgiem nolūkiem varētu iedomāties par dažādu vērtību glabāšanu prasītāja dzīvesvietā.

Lai mazinātu baiļu sajūtu sakarā ar prasītāja un viņa ģimenes locekļu personiskās drošības riskiem, prasītājs pēc sižeta pārraidīšanas, ieguldot savus līdzekļus, ir veicis papildus drošības pasākumus.

Atbildētāja apelācijas sūdzībā nepamatoti atsaukusies ar internēta saitē/interneta vietne/pieejamo informāciju, apgalvojot, ka tajā ir bijusi norādīta prasītāja dzīvesvietas adrese. Attiecīgajā internēta saitē pieejamajā tabulā ir tikai norādīts, ka persona /pers. B/ ir bijis pasūtītājs gāzesvadam adresē /adrese A/.

Prasītājs jau 2016.gada maijā bija vērsies VSIA "Latvijas Televīzija", lūdzot izņemt no internēta portāla lsm.lv sižeta fragmentus, kuri satur tiešas norādes par prasītāja dzīves vietas adresi.

Tiesas sēdē /pers. B/ pilnvarotais pārstāvis zvērināts advokāts Lauris Leja uzturēja prasību un pretapelācijas sūdzību, pamatojoties uz prasībā un paskaidrojumos minētajiem apstākļiem. Papildus paskaidroja, ka pirmās instances tiesas spriedums atzīstams par pareizu un likumīgu, izņemot summas apmēru, kura prasītāju neapmierināja. Apelācijas sūdzībā minēti tiesas spriedumi, kuri neatbilst lietas apstākļiem. Krimināprocess pret prasītāju nav bijis ierisināts un prasītājs ieradās Korupcijas novēršanas un apkarošanas birojā, lai sniegtu liecības. /pers. B/Latvijā ir vairāki, tāpēc informācija, kāda pieejama Jūrmalas interneta vietnē nav attiecināma uz prasītāja dzīves vietas adresi. Pārkāpums ir tajā, ka atbildētāja datus nodevusi publiskošanai. Prasītāja aicināšana uz KNAB nenozīmē, ka persona ir vainīga vai tiks atzīta par vainīgu. Atbildētāja vēlējās rādīt skandālu. Autorlīgums nav darba līgums. Autorlīgums neparedz sastādīt tekstu, bet paredz iesniegt video. Gatavojot video bija jāuzmanās un atbildētājai pastāvēja iespēja uzaicināt līdzautoru, bet tas netika darīts un atbildētāja viena gatavoja materiālu. Sabiedrībai nebija jāzina adrese un adresi rāda tad, kad ar to ir kāda saistība, piemēram, būvniecības jautājums.

/pers. C/ pilnvarotais pārstāvis zvērināts advokāts Egīls Radziņš uzturēja apelācijas sūdzību un neatzina prasību, kā arī pretapelācijas sūdzību, pamatojoties uz apelācijas sūdzībā minētiem apstākļiem. Papildus paskaidroja, ka izskatāmajā lietā ir nepieciešams konstatēt atbildētājas neatļauto darbību, proti, kā izpaudās neatļautā darbība. Žurnālists sagatavo materiālu Televīzijai un operators to nofilmē. Lēmumu publiskot materiālu pieņem Latvijas Televīzija. Kaitējums ir radies no tā, ka šis materiāls ticis parādīts un arī šodien šis materiāls ir apskatāms. Lietā noskaidrojams, kāds bija uzdevums, proti, vai atbildētājai pastāvēja attiecības ar Latvijas Televīziju. /pers. C/ darba attiecības Latvijas Televīzija tika noregulētas ar autorlīgumu. Atbildētāja kopā ar radījuma "De facto" vadītāju apsprieda materiāla tapšanu un tika iegūts saskaņojums veidot sižetu, jo bija informācija par to, ka /pers. B/ bija aicināts ierasties KNAB. Lai restaurētu notikumu gaitu atbildētāja devās uz Jūrmalu, kur veica piefilmējumu. Prasītāja dzīves vietā atbildētāja sastapa ēkas sargu, kuram jautāja par iespēju tikties ar prasītāju. Raidījuma tapšanā nebija norādījuma filmēt mājas adresi. Atbildētāja sagatavoja sižeta tekstu un ierunāja to audio materiālā, tad materiālu nodeva raidījuma "De facto" vadītājam /pers. K/. Sižeta montāža notiek svētdienas radījumā, kur atbildētāja nepiedalās. Atbildētāja nepiedalās pie radījuma salikuma veidošanas. Atbildētāja pati neveic materiāla filmēšanu, to veic Televīzijas darbinieks. Atbildētāja neveic sižeta montāžu. Autors uzzina par informāciju un šo informāciju piedāvā Televīzijai, kura pārņem tiesības pārraidīt vai nepārraidīt materiālu. Televīzija izvērtē, vai nav personu datu izplatīšanas pārkāpums. Televīzijai bija iesniegts audiovizuālais materiāls, kurš nebija apstrādāts un Televīzija to apstrādāja un pārraidīja.

Motīvu daļa

Civillietu tiesas kolēģija, noklausījusies lietas dalībnieku paskaidrojumus, izvērtējusi apelācijas sūdzību motīvus, pārbaudījusi un novērtējusi lietai pievienotos rakstveida pierādījumus, uzskata, ka apelācijas sūdzība ir pamatota un apmierināma, bet prasība un pretapelācijas sūdzība ir nepamatotas un noraidāmas.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 426.panta pirmo daļu un 430.panta trešo daļu apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts šajā sūdzībā, un nepārbauda pirmās instances tiesas konstatētos faktus, ja tie nav apstrīdēti apelācijas sūdzībā.

Rīgas rajona tiesas Jūrmalas tiesu nama 2017.gada 7.jūnija spriedumu apelācijas kārtībā pārsūdzējusi /pers. C/ un pretapelācijas sūdzības kārtībā /pers. B/, līdz ar to apelācijas instances tiesai izskatāma /pers. B/ prasība pret /pers. C/ par morālā kaitējuma atlīdzību 7500 *euro* apmērā.

Civilprocesa likuma 432.panta piektā daļa noteic, ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma argumentācijai. Šādā gadījumā šā likuma 193.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Tiesas kolēģija nav konstatējusi pamatu pievienoties pirmās instances tiesas sprieduma argumentācijai, uzskatot, ka pirmās instances tiesas

sprieduma motivācija nav pietiekama un nav pareiza.

Tiesas kolēģija konstatē, ka, neskatoties uz izskatāmā jautājuma aktualitāti un sarežģītību, proti, žurnālistes darbības atbilstība normatīviem aktiem uz personas datu apstrādi kopsakarā ar žurnālistes pienākumu sniegt informāciju par jebkuru sabiedrībai interesējošu jautājumu, lieta izskatīta pirmajā tiesas sēdē, nepiedaloties atbildētājai vai viņas pilnvarotam pārstāvim un nesaņemot lietā atbildētājas paskaidrojumus uz celto prasību.

Pirmās instances tiesa, nekonstatējot Civilprocesa likuma 209., 210.pantā norādītos iemeslus lietas izskatīšanas atlikšanai, noraidījusi /pers. C/ pilnvarotā pārstāvja Egīla Radziņa lūgumu atlikt lietas izskatīšanu pie apstākļiem, ka atbildētājai 2017.gada 2.maijā tikuši nosūtīti prasības pieteikuma grozījumi, kurus atbildētāja saņēmusi 2017.gada 6.maijā. 2017.gada 22.maijā atbildētāja noslēgusi vienošanos ar zvērinātu advokātu Egīlu Radziņu par juridiskās palīdzības sniegšanu. Ņemot vērā, ka atbildētājai nebija beidzies likumā noteiktais termiņš paskaidrojumu iesniegšanai par prasības papildinājumiem un atbildētāja vēlējās izmantot savas procesuālās tiesības sniegt tiesai rakstveida paskaidrojumus, lūgusi atlikt lietas izskatīšanu.

Civilprocesa likuma 150.panta pirmā daļa noteic, ja lietas dalībnieks bez attaisnojoša iemesla tiesneša noteiktajā termiņā nesniedz paskaidrojumus, neatbild uz tiesneša pieprasījumu, tiesnesis var uzlikt naudas sodu līdz 150 *euro*.

Civilprocesa likuma 210.panta pirmās daļas 2.punkts un 4.punkts noteic, ka tiesa var atlikt lietas izskatīšanu, ja atbildētājs, kam paziņots par tiesas sēdes laiku un vietu, neierodas tiesas sēdē nezināma iemesla dēļ un pēc lietas dalībnieka lūguma, lai dotu viņam iespēju iesniegt papildu pierādījumus.

Civilprocesa likuma 210.panta otrā daļa noteic, ka šā panta pirmās daļas 1. vai 2.punktā norādītā iemesla dēļ tiesa var atlikt lietas izskatīšanu ne vairāk kā vienu reizi.

No lietas materiāliem redzams, ka prasības pieteikums atbildētājai ticis nosūtīts 2016.gada 20.septembrī, bet prasības grozījumi 2017.gada 2.maijā. Atbildētāja paskaidrojumus uz prasību un tās grozījumiem nav iesniegusi. Tiesa nav apsvērusi jautājumu par naudas soda piemērošanu par paskaidrojumu nesniegšanu un par neierašanos uz tiesas sēdi. Savukārt prasības grozījumi atbildētājai nosūtīti 2017.gada 2.maijā, bet izsniegti 2017.gada 6.maijā, kas ir astoņpadsmit dienas pirms tiesas sēdes. Turklāt saskaņā ar Civilprocesa likuma 148.panta pirmās daļas noteikumiem atbildētājai pastāvēja likumā noteiktās tiesības iesniegt paskaidrojumus par tiesā iesniegtajiem prasības grozījumiem.

Tiesas kolēģija konstatējusi, ka atbildētājas pilnvarotā pārstāvja zvērināta advokāta Egīla Radziņa iesniegumā minētie apstākļi nebija uzskatāmi par pamatu tam, lai /pers. C/ un zvērināts advokāts Egīls Radziņš neierastos uz tiesas sēdi 2017.gada 24.maijā, bet tiesai bija izvērtējams iesniegumā izteiktais lūgums atlikt lietas izskatīšanu kopsakarā ar atbildētājas Civilprocesa 74.pantā noteiktajām civilprocesuālajām tiesībām piedalīties tiesas sēdēt, dot tiesai paskaidrojumus, izteikt savus argumentus un apsvērumus, kas izriet no Eiropas Cilvēktiesību konvencijas 6.panta 1.punkta, kurā ietvertas arī procesa dalībnieku tiesības tikt uzklausītam, nodrošinot pušu līdztiesības principa ievērošanu. Taisnīgākai un vispusīgākai lietas izskatīšanai bija apsverams jautājums par lietas izskatīšanas atlikšanu, tādejādi nodrošinot procesa dalībnieka tiesības uz pareizāku lietas izskatīšanu.

Attiecībā uz /pers. C/ apelācijas sūdzībā norādītajiem apstākļiem, tiesas kolēģija konstatējusi, ka lietā nav strīda par to, ka /datums/elektroniskā plašsaziņas līdzekļa VSIA "Latvijas Televīzija" televīzijas programmā "LTV1", laikā no plkst. 20:50 līdz plkst. 21:25 pārraidīts radījums "De facto", kurā ietverts sižets par /pers. B/ pratināšanu Korupcijas novēršanas un apkarošanas birojā. Sižeta video kopā ar tā satura rakstisku atreferējumu zem virsraksta "De facto" "/nosaukums/"" tika rādīta /pers. B/ dzīves vieta /adrese/. Sižetā /pers. C/stāsta, ka "6.maija rītā īsi pirms plkst.10 pie /pers. B/ mājas /adrese/ ieradās Valsts policija. Apsargs paskaidroja, ka Martinsona mājās nav, jo viņš pirms stundas devies darīšanās uz Rīgu". Sižetā vairākas sekundes fonā labi saskatāma plāksnīte ar /pers. B/ mājas adreses numuru 68.

Prasītājs norāda, ka ar radījumu "De facto" un interneta portālu lsm.lv, kur publicēti VSIA "Latvijas Televīzijas" skatītājiem tikusi izpausta prasītāja dzīves vietas adrese, kura atbildētājai bija zināma no 2016.gada 23.februāra, kad tiesā tika izskatīts prasītāja un atbildētājas strīds par goda un cieņas aizskaršanu.

Prasītājs norāda un atbildētāja tam nav iebildusi, ka /pers. B/ var identificēt saistībā ar norādīto adresi un prasītājs atbilst Fizisko personu datu aizsardzības likuma 2.panta 1.punktā iekļautajai datu subjektu definīcijai, proti fiziska persona, kuru var tieši vai netieši identificēt.

Fizisko personu datu aizsardzības likuma 2.panta 3.punktā personas dati definēti kā jebkura informācija, kas attiecas uz identificējamu vai neidentificējamu fizisko personu. Prasītāja dzīves vietas adrese atbilst personu datu definīcijai.

Fizisko personu datu aizsardzības likuma 2.panta 4.punkts definē personu datu apstrādi, proti, jebkuras ar personas datiem veiktas darbības, ieskaitot datu vākšanu, reģistrēšanu, ievadīšanu, glabāšanu, sakārtošanu, pārveidošanu, izmantošanu, nodošanu, pārraidīšanu un izpaušanu, bloķēšanu vai dzēšanu.

Prasītāja dzīves vietas adreses pārraidīšana raidījuma sižetā nozīmē personu datu apstrādi.

Lietā pastāv strīds par atbildētājas rīcības, proti, prasītājas dzīves vietas adreses iekļaušana un pārraidīšana sižetā, atbilstību Fizisko personu datu aizsardzības likuma normām un personu datu apstrādes pārkāpuma aizliegumam.

/pers. B/ uzskata, ka atbildētāja, būdama kā žurnāliste, sižeta autore, iekļaujot prasītāja dzīves vietas adresi sižetā, ir rīkojusies prettiesiski un pārkāpusi Fizisko personu datu aizsardzības likumu, Latvijas Republikas Satversmi un Latvijai saistošos starptautiskos tiesības aktus, kuri paredz prasītāja tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību. Atbildētājas prettiesiskās rīcības rezultātā prasītājam radies morālais kaitējums.

Fizisko personu datu aizsardzības likumu 2.panta 9.punktā definēts pārzinis, proti, fiziskā vai juridiskā persona, valsts vai pašvaldības institūcija, kura pati vai kopā ar citiem nosaka personas datu apstrādes mērķus un apstrādes līdzekļus, kā arī atbild par personas datu apstrādi saskaņā ar šo likumu.

Prasītājs uzskata, ka atbildētāja kā sižeta autore noteikusi prasītāja personas datu apstrādāšanas mērķi un līdzekļus. Atbildētāja uzskatāma par pārzini Fizisko personu datu aizsardzības likuma izpratnē un ir atbildīga par prettiesisku prasītāja personas datu apstrādi. Atbildētāja apzināti centusies veidot sižetu tā, lai nodarītu prasītājam pēc iespējas lielāku kaitējumu. Atbildētājai bija pienākums neizpaust prasītāja personas datus vairāk, nekā tas sižeta kontekstā bija nepieciešams.

Tiesas kolēģija nav konstatējusi pamatu atsaukties uz prasītāja paskaidrojumiem. Kā apelācijas sūdzībā norādījusi /pers. C/, tad sižeta tapšana ir saistīta ar žurnālista ieceri, kas netiek īstenota vienpersoniski, bet kopā ar redakciju, sākot no idejas, informācijas iegūšanas metodes, iegūtās informācijas apspriešana ar redakcijas darbiniekiem līdz sižeta tehniskajai izstrādei kopā ar operatoru un televīzijas tehnisko personālu, veicot sižeta montāžu un teksta ierunāšanu.

Sižets ticis pārraidīts VSIA "Latvijas Televīzijas" programmā "LTV1" radījumā "De facto" un pēc tam publicēts VSIA "Latvijas Televīzija" un VSIA "Latvijas Radio" kopīgi administrētajā portālā www.lsm.lv. Pie šādiem apstākļiem nav pamata uzskatīt, ka atbildētāja veikusi prasītāja personas datu prettiesisku apstrādi, kā rezultātā prettiesiski izpausta prasītāja dzīves vietas adrese.

Lietas izskatīšanas laikā noskaidrot, ka šobrīd VSIA "Latvijas Televīzija" un VSIA "Latvijas Radio" kopīgi administrētajā portālā ir pieejams radījums "De facto", kur video sižetā redzama prasītāja dzīves vietas adrese. Prasītājs nav cēlis tiesā prasību pret VSIA "Latvijas Televīzija" uzlikt par pienākumu izņemt no portāla www.lsm sižetu radījumā "De facto", kur redzama prasītāja dzīves vieta. 2016.gada 26.maijā /pers. B/ iesniedzis VSIA "Latvijas Televīzija" iesniegumu par prettiesisku personu datu apstrādes pārtraukšanu. Prasītājs lūdzis nekavējoties pārtraukt personu datu prettiesisku apstrādi un izņemt no interneta portāla lsm.lv sižeta fragmentus, kuri satur tiešu norādi par prasītāja dzīves vietas adresi. VSIA "Latvijas Televīzija" nav veikusi prasītāja iesniegumā minētā lūguma izpildi.

Tiesas kolēģija konstatējusi, ka prasītājs nepamatoti nonācis pie secinājuma, ka prettiesisku prasītāja datu apstrādi veikusi /pers. C/. Lietā nav strīda par to, ka sižets ticis pārraidīts VSIA "Latvijas Televīzija" un publicēts VSIA "Latvijas Televīzija" un VSIA "Latvijas Radio" kopīgi administrētajā portālā www.lsm.lv.

Likuma "Par presi un citiem masu informācijas līdzekļiem" 7.panta ceturtā daļa noteic, ka aizliegta un saskaņā ar likumu tiek sodīta masu informācijas līdzekļu izmantošana, lai iejauktos personu personiskajā dzīvē. Minētā likuma 25.panta 5.punkts noteic, ka žurnālista pienākumi ir ievērot (..) personu tiesības un likumīgās intereses. Minētā likuma 23.pants noteic, ka par žurnālistu šajā likumā tiek uzskatīta persona, kura vāc, apkopo, rediģē vai citādā veidā sagatavo materiālus masu informācijas līdzeklim un kura ar to noslēgusi darba līgumu vai veic šo darbu masu informācijas līdzekļa uzdevumā, kā arī žurnālistu apvienību biedrs.

Likuma "Par presi un citiem masu informācijas līdzekļiem" 28.pants noteic, ka kaitējums, arī morālais kaitējums, ko masu informācijas līdzeklis nodarījis fiziskajai vai juridiskajai personai, sniedzot nepatiesas ziņas, ceļot neslavu un aizskarot tās godu un cieņu, publicējot ziņas un informāciju, kuru publikācija aizliegta ar likumu, masu informācijas līdzeklim jāatlīdzina šai personai likumā noteiktajā kārtībā.

Līdzīgs jautājums ticis izskatīts ar *Augstākās tiesas 2012.gada 17.oktobra spriedumu lietā Nr. SKC- 637/2012*, kur teikts, ka "Civillikuma 2352[1].panta pirmā daļa noteic, ka katram ir tiesības prasīt tiesas ceļā atsaukt ziņas, kas aizskar viņa godu un cieņu, ja šādu ziņu izplatītājs nepierāda, ka tās atbilst patiesībai. Atbilstoši šā panta otrajai daļai, ja kāds prettiesiski aizskar personas godu un cieņu mutvārdiem, rakstveidā vai ar darbiem, tad viņam jādod atlīdzība (mantiska kompensācija). (..).Savukārt likuma „Par presi un citiem masu informācijas līdzekļiem" 7.panta piektā daļa noteic, ka aizliegts publicēt informāciju, kura aizskar fizisko un juridisko personu godu un cieņu un ceļ tām neslavu. Pieļaujot šādu pārkāpumu, masu informācijas līdzeklim jāatlīdzina kaitējumu, ieskaitot morālo kaitējumu, ko nodarījis šis fakts (28.pants). Tādējādi minēto tiesību normu izpratnē par personai nodarīto kaitējumu, izplatot nepatiesās, godu un cieņu aizskarošās ziņas ir atbildīgs šo ziņu izplatītājs. Izpildot pasūtījumu žurnālisti savāca, apkopoja un sagatavoja strīdus publikāciju, (..) nodeva šo publikāciju tālāk (..), tādejādi nodrošināja publikācijas izplatīšanu (..) piederošajā interneta portālā."

Lietas izskatīšanas laikā atbildētājas pilnvarotais pārstāvis zvērināts advokāts Egīls Radziņš paskaidroja, ka /pers. C/ sagatavoja materiālu VSIA "Latvijas Televīzija" vajadzībām un sižetu filmēja VSIA "Latvijas Televīzija" operators. Nofilmētais materiāls tika nodots VSIA "Latvijas Televīzija" un VSIA "Latvijas Televīzija" pieņem lēmumu par materiāla publiskošanu. Atbildētāja kopā ar radījuma "De facto" vadītāju apsprieda materiāla tapšanu un tika iegūts saskaņojums veidot sižetu. Atbildētāja sagatavoja sižeta tekstu un ierunāja to audio materiālā, tad materiālu nodeva raidījuma "De facto" vadītājam /pers. K/. Sižeta montāžu veic svētdienas radījumā, kurā atbildētāja nepiedalās.

Lietas materiāliem pievienots 2016.gada 15.februāra Autorlīgums Nr. E-108/16 noslēgts starp /pers. C/ kā autoru un VSIA "Latvijas Televīzija" par autordarbu izveidi pēc pasūtījuma.

Autorlīgums paredz /pers. C/ laika posmā no 2016.gada 11.janvāra līdz 2016.gada 30.decembrim veidot audiovizuālos darbus VSIA "Latvijas Televīzija" raidījumam "De facto". Autordarbs jāiesniedz materializētā formā – video.

Autorlīguma vispārīgie noteikumi paredz, ka autors apņemas pēc Televīzijas pasūtījuma izveidot un nodot Televīzijai šajā līgumā minēto autordarbu un darba formātu (1.1.punkts). Autors veidos darbus saskaņā ar līguma speciālajos noteikumos minētā Televīzijas pārstāvja prasībām (2.1.punkts). Par darba izveidošanu, ja tas izveidots atbilstoši līguma prasībām, darba un darba formāta nodošanu Televīzijas īpašumā un to turpmāko izmantošanu, Televīzija atlīdzina autoram, samaksājot līgumā (..) noteikto autoratlīdzību (2.7.punkts). Autors nodod visas savas tiesības uz darbu un darba formātu un tiesības izmantot tā veidoto darbu Televīzijā (4.1.punkts). Pēc darbu pieņemšanas Televīzijā ir autora radītā darba un darba formāta īpašniece un tai ir tiesības veikt to neierobežotu izmantošanu, pārraidīšanu, darba fragmentu izmantošanu citos audiovizuālos darbos, izvietošanu un demonstrēšanu internetā, izplatīšanu, kopēšanu uzglabāšanu vai jebkādu citādu izmantošanu un vai pārveidošanu pēc saviem ieskatiem (..). Visas šīs tiesības tiek nodotas Televīzijai, kuras var tās izmantot pati un/vai nodot citai personai (4.2.punkts). Autors nodod Televīzijai tiesības uz darba un darba formāta izmantošanu visa veida skaņu un audiovizuālajās tehnoloģijās un veidos vārda visplašākajā nozīmē, kas pašlaik ir zināmi un kas vēl tiks radīti nākotnē, ieskait, bet ne tikai (4.3.punkts).

Ņemot vērā minētā līguma nosacījumus, tiesas kolēģija konstatējusi, ka /pers. C/ kopā ar VSIA "Latvijas Televīzija" operatoru vāca un apkopoja informāciju, kuru nodeva VSIA "Latvijas Televīzija". VSIA "Latvijas Televīzija" saņemto darbu nolēma izmantot raidījumā "De facto", kuru /pers. K/ vadībā montēja un gatavoja VSIA "Latvijas Televīzija".

Lietas izskatīšanas laikā nav gūti pierādījumi tam, ka atbildētāja gatavojusi un montējusi sižetu raidījumam "De facto" tādā formātā kā to pārraidījis VSIA "Latvijas Televīzijas" radījums "De facto". Līdz ar ko nav pamata uzskatīt, ka /pers. C/ raidījuma sižetā "De facto" pārraidījusi prasītāja dzīves vietas adresi un veikusi prettiesisku personas datu pārraidīšanu.

Civillikuma 1635.panta pirmā daļa paredz, ka katrs tiesību aizskārums, t.i., katra pati par sevi neatļauta darbība, kuras rezultātā nodarīts kaitējums (arī morālais kaitējums), dod tiesību cietušajam prasīt apmierinājumu no aizskārēja, ciktāl viņu par šo darbību var vainot. Neskatoties uz to, ka Civillikuma 1635.panta pirmajā daļa sākas ar vārdiem "katrs tiesību aizskārums", tiesu praksē ir norādīts, ka ne katra tiesību aizskāruma gadījumā cietušajam pienākas morālā kaitējuma atlīdzība. Civillikuma 1635.panta pirmajā daļā norādīts, ka cietušajam ir tiesības prasīt apmierinājumu, kas nozīmē, ka vispirms ir jākonstatē morālā kaitējuma esamība un tikai tad var spriest par tā apmierināšanas veidu (*Latvijas Republikas Augstākā tiesa. Morālā kaitējuma atlīdzināšana civillietās. Tiesu prakses apkopojums. Rīga, 2014).*

No Civillikuma 1635.panta nosacījumiem izriet šādi morālā kaitējuma atlīdzības piedziņas priekšnoteikumi: Pirmkārt, jākonstatē, vai ir notikusi neatļauta darbība jeb prettiesiska rīcība. Otrkārt, jākonstatē morālā kaitējuma esamība. Treškārt, jākonstatē cēloniskais sakars starp cietušajam radītajām negatīvajām sekām un pirms tām bijušiem notikumiem vai darbībām, t.i., jāpārliecinās, ka negatīvās sekas iestājušās atbildētāja prettiesiskās rīcības rezultātā (*Latvijas Republikas Augstākā tiesa. Morālā kaitējuma atlīdzināšana civillietās. Tiesu prakses apkopojums. Rīga, 2014).*

Pie apstākļiem, ka atbildētāja nav pārraidījusi un publicējusi sižetu, kas prasītājam radīja morālu kaitējumu, t.i. psiholoģisku pārdzīvojumu un sižets ir negatīvi ietekmējis prasītāja un viņa ģimenes personīgo drošību, dzīves vietas drošību un būtiski ir samazinājusies prasītāja privātās dzīves aizsardzība, nevar uzskatīt, ka atbildētāja ir veikusi neatļautu darbību jeb prettiesisku rīcību. Līdz ar to lietā nav konstatējams, ka prasītājam negatīvās sekas iestājušās atbildētāja prettiesiskās rīcības rezultātā.

Pie šādiem apstākļiem nav pamata vērtēt apelācijas sūdzībā norādīto argumentu attiecībā par prasītāja kā publiskas un ietekmīgas personas atzīšanu un prasītāja tiesībām uz privātās dzīves aizsardzību kopsakarā ar atbildētājas tiesībām uz vārda brīvību, ņemot vērā, ka atbildētāja ir žurnāliste. Tāpat tiesas kolēģijai, nekonstatējot atbildētājas neatļautu darbību jeb prettiesisku rīcību un prasītāja negatīvu seku iestāšanos atbildētājas prettiesiskās rīcības rezultātā, nav pamata vērtēt lietas izskatīšanas laikā uzaicināto liecinieku liecības, kas prasītāja ieskatā apliecina prasītājam radītās ciešanas, sakarā ar prasītāja dzīves vietas publiskošanu. Minētie apstākļi izvērtējami gadījumā, ja prasība tiktu celta pret personu, kura veikusi prasītāja personu datu apstrādi.

Pie šādiem apstākļiem prasība uzskatāma kā nepamatota un noraidāma.

Civilprocesa likuma Civilprocesa likuma 44.panta trešā daļa noteic, ja prasība noraidīta, ar lietas vešanu saistītos izdevumus piespriež no prasītāja

par labu atbildētājam.

/pers. C/ pilnvarotais pārstāvis zvērināts advokāts Egīls Radziņš lūdzis atbildētājai atlīdzināt ar lietas vešanu saistītos izdevumus 726,00 *euro*, kas saistīti ar zvērināta advokāta pakalpojuma izmantošanu zvērinātam advokātam piedaloties tiesas sēdē un sagatavojot apelācijas sūdzību.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 44.panta pirmās daļas pirmās punkta a) apakšpunktu un ņemot vērā prasības summu 7500 *euro*, atlīdzināmo izdevumu apmērs nepārsniedz likumā noteikto apmēru.

Tiesas kolēģija nav konstatējusi pamatu Civilprocesa likuma 44.panta piektās daļas piemērošanai un atlīdzināmās summas samazināšanai, ņemot vērā, ka lietā vērtējami vairāki aktuāli un sarežģīti jautājumi, turklāt likumam atbilstoša ir bijusi atbildētājas pilnvarotā pārstāvja piedalīšanās tiesas sēdēs, proti, paskaidrojumu un pierādījumu iesniegšana likumā noteiktā kārtībā un termiņā.

Civilprocesa likuma 41.panta pirmā daļa noteic, ka pusei, kuras labā taisīts spriedums, tiesa piespriež no otras puses visus tās samaksātos tiesas izdevumus.

Pie apstākļiem, kad prasība tiek noraidīta un apelācijas sūdzības iesniedzēja ir atbildētāja no /pers. B/ par labu /pers. C/ piedzenama valsts nodeva, kādu prasītāja samaksājusi pie apelācijas sūdzības iesniegšanas 374,74 *euro*.

Civilprocesa likuma 39.panta pirmās daļas 5.punkts noteic, ka ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi ir ar tiesas pavēstu un citu tiesas dokumentu piegādāšanu, izsniegšanu saistītie izdevumi.

Prasītājs, iesniedzot prasību, sedzis visus ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus, kādi radušies civillietas izskatīšanas gaitā un papildus izdevumu piedziņai nav pamata.

Civilprocesa likuma 204.[1] panta pirmā daļa noteic, ka, taisot spriedumu par naudas summas piedziņu, par mantas atdošanu natūrā, par personu un mantas izlikšanu no telpām un par tiesāšanās izdevumu piedziņu, tiesa nosaka termiņu sprieduma labprātīgai izpildei, izņemot gadījumus, kad spriedums izpildāms nekavējoties. Un minētā panta otrā daļa noteic, ka sprieduma labprātīgas izpildes termiņš nedrīkst būt garāks par 10 dienām no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Tiesas kolēģija atzīst, ka prasītājam nosakāms sprieduma labprātīgas izpildes termiņš 10 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 8., 41., 42., 97., 187., 193., 204.[1], 430., 432., 434.pantu, Civillietu tiesas kolēģija

n o s p r i e d a

/pers. B/ prasību pret /pers. C/ par morālā kaitējuma atlīdzību 7500 *euro* apmērā noraidīt.

Piedzīt no /pers. B/, personas kods /personas kods/, par labu /pers. C/, personas kods /personas kods/, tiesas izdevumus, kas saistīti ar valsts nodevas samaksu 374,74 *euro* un ar lietas vešanu saistītos izdevumus, kas saistīti ar advokāta palīdzības saņemšanu 726,00 *euro*, kopā piedzīt 1100,74 *euro* (viens tūkstotis viens simts *euro* un 74 *euro* centi).

Spriedumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā Augstākās tiesas Civillietu departamentā 30 (trīsdesmit) dienu laikā no sprieduma pieejamības dienas Rīgas apgabaltiesas kancelejā, kasācijas sūdzību iesniedzot Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijā un samaksājot drošības naudu.

Sprieduma pieejamības diena kancelejā – 2018.gada 21.aprīlis.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja M.Ābele
Tiesnese I.Celmiņa
Tiesnese A.Veita